

hendes Hus, men døde med en Velsignelse paa Læberne over hende, der havde været som en Moder for dem.

Men under dette sit Sisufus-Arbejde hændte det hende — især efter at Loven af 1869 var traadt i Kraft — at hun flere Gange stødte sammen med Politiet, med Lovens Haandhævere. Hun gjorde da den Opdagelse, at Kristendom og Menneskekærlighed var eet, og Lov- og Politi undertiden lige det modsatte. Saa slap hun den Del af Redningsarbejdet og tog fat paa den anden, at faa selve Loven afskaffet, og saa var det, at hun 1. Januar 1870 samlede nogle Venner i sin Stue og sammen med dem udsendte den første offentlige Protest, hvori de Ord forekom, som senere blev baade hendes og alle hendes Søstres Feltraab: „Som Kvinde gør jeg Oprør mod dette“. Saa prækede hun Oprøret, først i England, senere i Frankrig og videre omkring, og Skarerne flokkedes om hende og gentog hendes Ord, og gode og dygtige Kvinder og Mænd sluttede sig sammen om hendes Fane. Og aldrig fik denne Fane Plet eller Rynke, aldrig gik hun paa Akkord med Uretten, aldrig svigtede hun sit store Maal. Derfor bar hun ogsaa Sejren hjem, baade den rent ydre Sejr, Afskaffelsen af den lovordnede Prostitution, og den større Sejr, den at vaagne Mænd og Kvinder fik Mod til at se Sagen i Øjnene, fik lært at kæmpe mandeligt imod dette Uhyre, som i mangfoldige Skikkelser truer med at undergrave vort moderne Samfund.

Den sidste Dag i 1906 lukkede Josephine Butler sine Øjne; men fra alle os, som har været med i hendes Arbejde, som har lært af hende, at selve Arbejdet for en saadan Sag giver Kræfter og Velsignelse til den enkelte og til det hele Samfund, fra alle os skal der kun lyde en Tak og et Ære være Josephine Butlers Minde.

Januar 1907.

Anne Bruun.

Konventionen af 11. Januar 1907.

Den Overenskomst, som nu er sluttet mellem Danmark og det tyske Rige, er af saa indgribende Betydning for vore Frænder hinsides Grænsen, at den bør nævnes i hvert eneste Blad Landet over.

Som dette Blads Læsere sikkert ved, har det i mange Aar været en staaende Rubrik i vore Aviser: „Udvisning i Sønderjylland“ eller „Optantspørgsmaalet“. En Optant —

d. e. en Sønderjyde, der efter 1864 har valgt dansk Undersaatsforhold (opteret for Danmark), og siden bosat sig i sin Hjemstavn — kunde uden nogen virkelig Grund udvises af det tyske Statsomraade, naar blot Øvrigheden fandt ham „læstig“ (til Besvær).

Efter 1883 blev Udvisningerne hyppigere. Ingen Optant vidste sig sikker, men ikke heller hans Børn, eller bosatte danske Undersaatter.

Der fordredes nemlig, at alle danske Statsborgere, der var bosatte i Sønderjylland, naar de naaede den værnepligtige Alder, skulde melde sig til den tyske Stamrulle og samtidig ansøge om at faa tysk Undersaatsret. Gjorde de det ikke, udsatte de sig for at blive udviste af Landet.

Dette egenmægtige Paafund (der var ikke forhandlet med Danmark derom), der ikke blot gjaldt Optantbørn, men ogsaa de indvandrede, bosatte danske Undersaatter, der naaede 20-Aars Alderen, vakte Bestyrtelse og Harme paa begge Sider af Grænsen. Indtil for faa Dage siden har det været til stadig Sorg og Ængstelse for Sønderjyderne.

Alle de Mænd og Kvinder, der er fødte som Børn af en Optant efter 16. Nov. 1864, er hverken danske eller preussiske Undersaatter. De er hjemløse, og hvis de bliver fattige og arbejdsudygtige, er der intet Land i Verden, der har Forpligtelse til at tage sig af dem.

Men ikke nok med dette. Preusserne fandt paa, naar de ønskede at fjerne en Mand, at „lave“ en Optant af ham. De paastod, og søgte ved Vidner at bevise, at denne eller hin Mand havde opholdt sig i Danmark — været bosat — i nogen Tid efter Fredsslutningen, og da han ikke efter sin Hjemkomst havde søgt om preussisk Undersaatsforhold, maatte han siges at være Optant.

Flere bekendte danske Sønderjyder har man frtaget deres politiske Rettigheder eller udvist dem med nævnte Motivering. Gang paa Gang har Sønderjydernes Repræsentanter i Berlin paataalt dette Forhold i Rigsdag og Landdag, støttet af de frisindede Partier i Husene. Men uden Resultat.

Nu ser det ud, som om heldige Konstellationer i vort og det tyske Diplomati, stærkt støttet af de to Monarkers Ønske om et venligt Forhold mellem Tyskland og Danmark, vil gøre denne Uret god og derved aftvætte den Plet, der længe har klæbet paa Tysklands Ære.

Ordningen af dette Forhold, der i Aaringer har ødelagt saa mange sønderjyske Hjem, kan vi Kvinder hilse med dobbelt Glæde. Thi